

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci žalobce: **Tabák Plus, spol. s r.o.**, se sídlem Brno, Nové sady 606/40, zastoupen společností Rödl & Partner, k.s., se sídlem Praha, Platněřská 191/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 29017/15/5100-41458-711929,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 3. 9. 2015, č. j. 29017/15/5100-41458-711929, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce společnosti Rödl & Partner, k.s., se sídlem Praha, Platněřská 191/2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 6. 8. 2015 a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 4. 8. 2015, č. j.

175052/15/4000-50715-050520, 175057/15/4000-50715-050520, 175071/15/4000-50715-050520, 175075/15/4000-50715-050520, 175079/15/4000-50715-050520, 175082/15/4000-50715-050520, 175087/15/4000-50715-050520, 175093/15/4000-50715-050520, 175094/15/4000-50715-050520, 175096/15/4000-50715-050520, 175097/15/4000-50715-050520, 175190/15/4000-50715-050520, 175103/15/4000-50715-050520, 175108/15/4000-50715-050520, 175109/15/4000-50715-050520, 175112/15/4000-50715-050520, 175113/15/4000-50715-050520, 175114/15/4000-50715-050520, 175115/15/4000-50715-050520, 175118/15/4000-50715-050520, 175119/15/4000-50715-050520, 175121/15/4000-50715-050520, 175123/15/4000-50715-050520, 175124/15/4000-50715-050520, 175126/15/4000-50715-050520, 175128/15/4000-50715-050520, 175130/15/4000-50715-050520, 175133/15/4000-50715-050520, 177144/15/4000-50715-050520, ve věci zajištění daně z přidané hodnoty.

Žalobce po shrnutí řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, namítl jednak procesní pochybení žalovaného, a dále i nesprávné hmotněprávní posouzení věci žalovaným. V případě procesních pochybení namítl, že žalovaný o podání ze dne 5. 8. 2015 rozhodl, aniž by odstranil vady tohoto podání, které neobsahovalo většinu podstatných náležitostí dle § 112 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a namísto odstranění vad náležitosti odvolání dovodil vlastní úvahou. Zdůraznil, že z podání žalobce jednak nebylo patrné, proti kterým rozhodnutím brojil, a dále žalovaný nesprávně posoudil námitky proti exekučnímu příkazu jako odvolací námitky proti zajištění daně. Žalobce v této souvislosti namítl předčasnost vydání napadeného rozhodnutí, které žalovaný vydal poslední den lhůty pro podání odvolání, nezohlednění skutečného odvolání ze dne 3. 9. 2015, které mělo být posouzeno minimálně jako doplnění důvodů odvolání, a závěrem namítl i chybné doručení napadeného rozhodnutí.

V případě nesprávného hmotněprávního posouzení věci namítl žalobce nesplnění podmínek pro zajištění daně, zpochybnil odůvodněnost obav správce daně pramenících jak z nemajetkových, tak i z majetkových skutečností, namítl neexistenci nebezpečí z prodlení a brojil i proti výši zajištěné daně.

Žalovaný ve svém vyjádření taktéž shrnul dosavadní průběh řízení před správcem daně a následně se podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám s tím, že podle žalovaného nejsou žalobní námitky důvodné a žaloba by měla být zamítnuta.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně prvního stupně vydal dne 4. 8. 2015 celkem 29 rozhodnutí o zajištění daně z přidané hodnoty (specifikovaná výše) a jeden exekuční příkaz na prodej movitých věcí (č. j. 177587/15/4000-50715-050520).

Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 6. 8. 2015 k správci daně prvního stupně podání datované 5. 8. 2015 a označené jako „Námitka podle § 159 daňového

řádu proti daňové exekuci Návrh na zastavení či odklad daňové exekuce dle § 181 daňového řádu“. Z obsahu tohoto podání vyplývá, že žalobce primárně brojil proti nařízené exekuci a pouze v posledním odstavci uvedl: „*Současně daňový subjekt podává odvolání proti zajišťovacímu příkazu z důvodu, že daňový subjekt si není vědom žádného závazku vůči správci daně za situace otevřené daňové kontroly, kdy byly toliko daňovým subjektem v rámci řádné a plné součinnosti předávány správci daně podklady.*“ Uvedené podání bylo bez dalšího mimo jiné posouzeno jako odvolání proti všem rozhodnutím o zajištění daně ze dne 4. 8. 2015 a ze správního spisu je zřejmé, že jako o takovém o něm bylo žalovaným rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že Specializovanému finančnímu úřadu, jako správci daně prvního stupně, bylo dne 3. 9. 2015 doručeno podání žalobce ze dne 1. 9. 2015 označené jako odvolání, směřující proti jednotlivým zajišťovacím příkazům a obsahující podrobnou argumentaci ve vztahu k nim.

Dále je na jedné z doručenek k napadenému rozhodnutí (ID zprávy: 304332327), kterou je vykazováno doručení napadeného rozhodnutí správci daně prvního stupně, rukou připsáno: „*Doplněno 13:05 3.9.2015 na SFÚ (nečitelný podpis) Podepsáno 3. 9. 2015 v 9:16 hod. (stejný nečitelný podpis)*“. Ve správním spise je založena i doručenska ke zprávě ID: 304332328, kterou bylo napadené rozhodnutí doručováno žalobci s časem dodání do datové schránky žalobce 3. 9. 2015 v 15:40:21.

Součástí správního spisu žalovaného je též kopie emailové komunikace mezi Mgr. R. S., JUDr. D. J. a Mgr. J. M., ze které vyplývá, že Mgr. S. dne 2. 9. 2015 avizovala JUDr. J. předání napadeného rozhodnutí k podpisu s termínem vydání 4. 9. 2015. JUDr. J. následně dne 3. 9. 2015 v 9:18 potvrdil podpis rozhodnutí a Mgr. M. dne 3. 9. 2015 v 14:38 informovala Mgr. S., že napadené rozhodnutí bylo odesláno do datové schránky.

Soud se na základě takto zjištěného skutkového stavu shoduje se žalobcem, že řízení před žalovaným je zatíženo zásadními procesními vadami, pro které nelze považovat napadené rozhodnutí za zákonné.

Podle § 112 odst. 1 daňového řádu musí odvolání mít tyto náležitosti a) označení správce daně, který napadené rozhodnutí vydal, b) označení odvolatele, c) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, d) uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí, e) označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která jsou uvedena v odvolání, f) návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí.

Podle druhého odstavce citovaného ustanovení obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.

Soud považuje za vhodné odkázat na komentář k § 112 odstavci 1 daňového řádu (BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ a Karel ŠIMEK. Daňový řád. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011), který

uvádí: „Daňový řád neklade žádné formální požadavky na strukturu a obsah odvolání. Tento úkon příjemce musí ve smyslu § 70 správce daně i odvolací orgán posuzovat podle jeho obsahu, a není proto na závalu, jestliže příjemce podání výslovně jako odvolání neoznačí, jestliže je jeho vůle odvolat se proti prvostupňovému rozhodnutí seznatelná z jeho obsahu. ... V odvolacím řízení se neuplatňuje koncentrační zásada. To znamená, že za předpokladu, že je odvolání podáno včas a jsou splněny i další podmínky odvolacího řízení umožňující meritorní přezkum, lze odvolací důvody rozšiřovat, a to až do doby, než je vydáno rozhodnutí o odvolání (§ 111 odst. 2). Odvolání je možno účinně podat i bez uvedení odvolacích důvodů; lhůta k odvolání bude zachována, pokud z podání učiněného v odvolací lhůtě bude patrné, které rozhodnutí odvolatel požaduje přezkoumat; jaké skutkové či právní otázky chce odvolatel podrobit odvolacímu přezkumu, může uvést dodatečně buď tak, že sám poté, kdy podal blanketní odvolání, následným podáním sám odvolací důvody doplní, nebo tak učiní na základě výzvy správce daně podle odst. 2.“

Týž komentář k odst. 2 citovaného ustanovení uvádí: „Zák. o správě daní a poplatků striktně vyžadoval povinnost splnit veškeré taxativně stanovené náležitosti odvolání bez ohledu na význam, které mají případné nedostatky pro samotné projednání odvolání. ... Nová právní úprava klade důraz na to, jaké důsledky má chybějící náležitost na průběh odvolacího řízení. Jen tehdy, nemá-li odvolání takové náležitosti, které brání řádnému projednání věci, je na správci daně, aby odvolatele vyzval k jejich doplnění, a nejsou-li doplněny ve stanovené lhůtě, pak může odvolací řízení zastavit. ... Daňový řád konkrétně neoznačuje, které z taxativně vymezených náležitostí je třeba považovat za ty, jež brání řádnému projednání věci. Za takovou náležitost je třeba především považovat uvedení údajů, jež umožní identifikovat napadené rozhodnutí. ... Bez identifikace napadeného rozhodnutí vůbec nelze odvolání projednat; nelze zkoumat, zda jsou podmínky pro meritorní přezkoumání rozhodnutí (včasnost odvolání, jeho přípustnost), tím méně pak usuzovat na zákonnost blíže neoznačeného rozhodnutí a procesního postupu, který mu předcházel. ... Za podstatnou náležitost je rovněž třeba považovat označení odvolatele. ... Naproti tomu bude-li odvolání postrádat výslovně označení správce daně, který vydal napadené rozhodnutí, nemusí jít o nedostatek, který by bránil řádnému projednání odvolání. Označí-li odvolatel nezaměnitelně rozhodnutí, které napadá, a podání obsahující odvolání podá, popř. adresuje správci daně, který takto označené rozhodnutí vydal, pak řádnému projednání odvolání nebude bránit skutečnost, že v textu odvolání výslovně tohoto správce daně jako správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, neoznačil. ... Podstatnou náležitostí odvolání je uvedení důvodů, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí. ... Má-li odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, musí správce daně vyzvat odvolatele k doplnění podání a stanovit mu k tomu lhůtu, která bude svou délkou přiměřená náročnosti tohoto doplnění, minimálně však v délce 15 dnů.“

Soud se s uvedeným komentářem zcela shoduje v tom, že klíčovými náležitostmi odvolání jsou identifikace napadeného rozhodnutí, označení odvolatele a uvedení odvolacích důvodů. Tyto náležitosti jasně vymezují předmět řízení a uvedením důvodů realizuje odvolatel svoji vůli, v jakém rozsahu požaduje přezkum napadených rozhodnutí. Není totiž úkolem správce daně, a to ani Odvolacího finančního ředitelství, aby za daňový subjekt určoval rozsah přezkumu tedy to, jaká rozhodnutí chce daňový subjekt napadnout a z jakých důvodů tak chtěl učinit, případně rozsah přezkumu dovozoval z nejasného podání. Na správci daně je, aby v odvolacím řízení posoudil vytýkané nedostatky.

Z obsahu podání žalobce ze dne 5. 8. 2015 je ve vztahu k zajišťovacím příkazům patrné pouze 1) označení odvolatele, 2) označení správce daně, kterému podání směřuje – Specializovaný finanční úřad (z tohoto podání dokonce nevyplývá, že by bylo adresováno žalovanému prostřednictvím Specializovaného finančního úřadu), 3) fakt, že je zároveň toto podání odvoláním, 4) datum doručení zajišťovacích příkazů.

Naopak v citovaném podání nejsou napadené zajišťovací příkazy vůbec označeny a nejsou uvedeny ani žádné konkrétní důvody, kterými by žalobce zdůvodňoval nezákonnost těchto (neoznačených) zajišťovacích příkazů, správce daně tyto nedostatky neodstranil postupem dle § 112 daňového řádu a žalovaný za této procesní situace přesto o odvolání rozhodl.

Žalovaný z žalobcova návrhu na zastavení exekuce 1) implicitně dovodil, že odvolání směřuje proti všem zajišťovacím příkazům, a 2) za důvody považoval jednak tvrzení o probíhající daňové kontrole a dále námitky proti exekuci, kterými žalobce napadl nemožnost splnit svou povinnost, porušení § 103 zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, odkaz na hodnotu majetku daňového subjektu a konstatování lichosti obav správce daně.

Zdejší soud považuje postup žalovaného za nesprávný a nezákonný. Podle názoru zdejšího soudu veškeré žalovaným tvrzené důvody se zcela vztahují k nařízené exekuci a k návrhu na její zastavení.

Z obsahu podání žalobce ze dne 5. 8. 2015 je zřejmé, že primárním účelem je zpochybnění nařízení daňové exekuce, nikoliv odvolání proti zajišťovacím příkazům. Žalobce v něm jasně konstatuje, že nařízená exekuce bez faktické možnosti splnit vydané zajišťovací příkazy je porušením práva na spravedlivý proces, porušením zásad daňového řízení a excesivním chováním daňové správy. Celé podání žalobce ze dne 5. 8. 2015 se s výjimkou posledního odstavce týká daňové exekuce, o čemž svědčí předposlední odstavec uvozený „Podle § 181 daňového řádu“, ze kterého jasně vyplývá požadavek na zastavení, resp. odklad daňové exekuce.

Jednotlivé skutečnosti, které si vzal žalovaný za odvolací důvody žalobce, jsou cílenými důvody pro zastavení exekuce a jako takové měly být posouzeny. Napadnutí nemožnosti plnění jasně souvisí s tím, že žalobce napadl zahájení exekuce před doručením zajišťovacích příkazů [zastavovací důvod dle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu], stejně tak s nesplněním podmínek pro nařízení daňové exekuce souvisí i argumentace porušením § 103 zákona o DPH, neboť zpochybňuje vykonatelnost zajišťovacích příkazů okamžikem vydání pro existenci nebezpečí z prodlení, což žalobce doplňoval odkazem na hodnotu majetku daňového subjektu a konstatováním lichosti obav správce daně.

Ani tvrzení o probíhající daňové kontrole v posledním odstavci podání žalobce ze dne 5. 8. 2015 nijak neopravňovalo žalovaného posoudit podání žalobce jako obsahově dostatečné a splňující náležitosti odvolání, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena pouze za měsíc únor roku 2014 a za měsíce duben až říjen roku 2011, zatímco zajišťovacími příkazy byla zajištěna daň za období duben až říjen roku 2011, srpen až prosinec roku 2012, leden až prosinec 2013 a leden až červen roku 2014. Daňová kontrola pro zbývajících zdaňovacích období byla zahájena až 18. 8. 2015, tedy až po podání odvolání ze dne

5. 8. 2015. I v případě, že by soud považoval odkaz na neexistenci závazku za situace otevřené daňové kontroly za splnění náležitostí odvolání, tak by byly náležitosti částečně splněny (co do základního vymezení důvodů) pouze ve vztahu k zajišťovacím příkazům, které se týkaly zdaňovacích období s probíhající daňovou kontrolou. Názor žalovaného, sdělený ve vyjádření k žalobě, že „*Pokud by presto bylo podáno odvolání pouze proti některým ze zajišťovacích příkazů, případný úspěch v odvolacím řízení (zrušení či změna odvoláním napadených zajišťovacích příkazů) by s největší pravděpodobností s ohledem na ust. § 121 a násl. daňového řádu a skutečnost, že zajišťovací příkazy vychází ze shodné argumentace, vedl ke změně či zrušení všech rozhodnutí, nejen těch napadených odvoláním. Žalovaný tudíž neviděl ohledu, ve kterém by jeho postup jakkoliv mohl zkrátit žalobce na jeho právech.*“, nic nemění na tom, že není na správce daně ani žalovaném, aby stanovil předmět řízení a rozsah přezkumu. Z uvedeného mimo jiné zřetelně vyplývá to, že podání žalobce nebylo dostatečně jasné a určité a že žalovaný si sám dovodil, o čem vlastně bude rozhodovat, což považuje soud za nepřipustné.

Jakkoliv dle § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, není na správci daně, aby zcela přetvořil obsah podání žalobce a z návrhu na odklad a zastavení exekuce vytvořil odvolání proti nijak blíže specifikovaným rozhodnutím. Účelem citovaného ustanovení je totiž především ochrana daňového subjektu, který se na správce daně obrací, a toto ustanovení je aplikovatelné pouze a jedině, pokud je z obsahu podání **jasně patrné**, co jím daňový subjekt vyjádřil. Pokud soud opětovně odkáže na výše citovaný komentář, tak musí citovat, že „*Správce daně nemůže podání přikládat jiný než podatelem sledovaný smysl. Nemůže mu tedy podsouvat věci, které podání vůbec neobsahuje, nebo si domýšlet, co asi chtěl či mohl chtít učinit.*“

Způsob, kterým žalovaný interpretoval podání žalobce, a navíc to, že o takto interpretovaném podání rozhodl ještě před uplynutím odvolací lhůty, nebyl postup, kterým by žalovaný postupoval směrem k ochraně elementárních procesních práv daňového subjektu.

Zároveň platí dle § 70 odst. 3 daňového řádu, že z podání musí být zřejmé, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje, což v souzené věci ve vztahu k zajišťovacím příkazům rozhodně patrné nebylo.

Podle názoru soudu se s ohledem na vše shora uvedené dopustil správce daně hrubého a závažného porušení procesních práv žalobce, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud zcela rezignoval na postup dle § 112 daňového řádu. Soud se zcela ztotožňuje se žalobcem v tom, že důvodem pro nerealizaci postupu dle § 112 daňového řádu není ani povinnost žalovaného rozhodnout o odvolání proti zajišťovacímu příkazu ve lhůtě třiceti dnů (§ 168 odst. 1 daňového řádu), neboť tato lhůta je stavěna a prodloužena ve smyslu § 34 daňového řádu.

V kontextu uvedeného se soud musí vypořádat i s námitkami předčasného vydání rozhodnutí o odvolání a nezohlednění doplnění odvolání. V obecné rovině lze považovat obě tyto námitky za nedůvodné.

Podle § 168 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije.

V nyní posuzované věci bylo podání žalobce ze dne 5. 8. 2015 doručeno správci daně prvního stupně do datové schránky dne 6. 8. 2015. Třicetidenní lhůta by tak uplynula v pondělí 7. 9. 2015, neboť konec lhůty by jinak připadal na nikoliv pracovní den.

Podle § 101 odst. 2 daňového řádu je rozhodnutí vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení; rozhodnutí, které se nedoručuje, je vydané okamžikem, kdy bylo podepsáno úřední osobou.

Úkon k doručení byl ze strany žalovaného učiněn dne čtvrtek 3. 9. 2015, tedy na samém konci třicetidenní lhůty. Z tohoto pohledu nelze žalovanému nic vyčítat. Naopak, soud se se žalovaným shoduje potud, že podání ze dne 5. 8. 2015 je nutné považovat za odvolání (s výhradou toho, že dle soudu obsahovalo takové vady, že ho nebylo možno v dané situaci projednat), a proto podání žalobce ze dne 1. 9. 2015, doručené správci daně prvního stupně dne 3. 9. 2015, by mělo být považováno toliko za doplnění odvolání. Za takové situace by bylo možné doplnění odvolání na samém konci odvolací lhůty a zejména na samém konci lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání hodnotit spíše jako procesní obstrukci, avšak to pouze a jedině za situace, kdyby postup správce daně po doručení podání ze dne 5. 8. 2015 byl v souladu se zákonem.

Za procesní situace, která nastala v nyní posuzované věci před správcem daně, je napadené rozhodnutí zcela zmatečné a nereaguje (a ani nemohlo reagovat) na podané odvolání, neboť podání ze dne 5. 8. 2015 neobsahovalo nutné náležitosti odvolání a žalobce mohl důvodně očekávat, že ho správce daně, pokud by postupoval v souladu se zákonem, vyzve k odstranění vad podání. V tomto případě podání, které jako první obsahovalo dostatečně splněné náležitosti na to, aby na něj mohl žalovaný reagovat rozhodnutím, bylo až podání ze dne 1. 9. 2015 a o tomto podání mohl žalovaný teprve věcně rozhodnout, což neučinil a s důvody, které žalobce v tomto podání uvedl, se nijak nevypořádal, neboť procesně nesprávně rozhodoval o podání, které zcela postrádalo náležitosti a bylo zcela neprojednatelné.

Skutečnosti, na které pak v této souvislosti poukazuje žalovaný ve svém vyjádření, a to ať již na běh lhůty dle § 168 odst. 1 daňového řádu, nebo praktické otázky doručení doplnění odvolání správci daně prvního stupně ve stejný den, jako je vydáno rozhodnutí o odvolání (byť doplnění odvolání bylo doručeno dříve), jsou pro zákonnost napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Procesní situaci, kdy žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by odstranil jeho vady, vytvořil žalovaný, nikoliv žalobce a žalobci nelze proto vyčítat, že při absenci jakýchkoliv úkonů správce daně, které by směřovaly k odstranění vad odvolání, doplnil odvolání, resp. z jeho pohledu podal nové odvolání, až na samém konci odvolací lhůty, a bylo na žalovaném, aby se s tímto doplněním vyrovnal v rozhodnutí o odvolání, přičemž ze spisu vyplývá, že žalovaný o podaném doplnění věděl též den, kdy vydal napadené rozhodnutí.

Jako nedůvodnou shledal soud námitku chybného doručení napadeného rozhodnutí. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že je nespornou skutečností, že napadené rozhodnutí bylo doručeno vadně. Soud se shoduje se žalovaným v tom, že podstatná je materiální stránka doručení. Z podané žaloby jasně vyplývá, že zástupce žalovaného se s obsahem rozhodnutí seznámil a nemohlo tak dojít k dotčení práv žalobce v takové intenzitě, aby to samo o sobě způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto v případě, že by soud dospěl k závěru

o vadném doručení napadeného rozhodnutí, tak by soud musel podanou žalobu odmítnout jako předčasnou.

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo soudu než zrušit žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť procesní pochybení správce daně měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Věcné námitky soud neposuzoval, neboť tyto obsahově kopírují podané doplnění odvolání, o němž žalovaný nerozhodl a o nichž bude muset v navazujícím řízení rozhodnout. Soud by tak v podstatné míře, resp. zcela nahrazoval úvahy žalovaného, což není v souladu se subsidiaritou soudního přezkumu.

V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobcům náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby, tj. 600 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení spolu s DPH představuje částku 11.228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu